

Impasul nostru laodicean

25 mai 2008

Gili Cârstea

Într-un raport recent adresat Congresului american, “Biroul pentru antisemitism global” (Office of Global Anti-Semitism) al Departamentului de Stat declară că raportul biblic despre răstignirea lui Hristos de către iudei este o formă clasică de antisemitism, de ură rasială. Implicațiile sunt clare și nu mai trebuie comentate: Toți cei care susțin raportul Bibliei, că liderii poporului ales sunt responsabili pentru răstignirea lui Hristos, riscă să fie acuzați de antisemitism, care devine terorism în contextul actual.

Raportul biblic despre răstignirea lui Hristos este un fapt istoric ce nu poate fi negat prin niciun fel de documente. El poate fi interpretat în diferite feluri – că romanii și nu Sinedriul L-au răstignit pe Hristos; că El nu a fost Mesia, și prin urmare S-a făcut vinovat de blasfemie, meritându-Și soarta; că a fost un revoluționar naiv dar periculos, deoarece amenința securitatea națiunii – dar actul în sine nu poate fi contestat.

De unde vine această îndârjire a actualilor reprezentanți iudei de a aduce la tăcere vocile care amintesc de un eveniment petrecut acum 2000 de ani, și pentru care ei nu au absolut nicio vină? De ce se simt ei amenințați de comentariile asupra unor fapte atât de îndepărtate în timp? Ce pericol ar putea reprezenta pentru națiunea de astăzi faptul că în urmă cu două milenii liderii de atunci au luat decizia fatală de a pune pe cruce pe Trimisul lui Dumnezeu, Cel pe care Îl așteptau și Îl doreau?

Singura explicație pentru asemenea temeri este vina colectivă și pocăința colectivă, adânc înrădăcinate în mentalitatea iudaică. Spre deosebire de mentalitatea individualistă occidentală, poporul iudeu are o profundă filosofie corporativă, corect descrisă de Cuvântul lui Dumnezeu în diversele episoade ale istoriei sacre.

Un astfel de episod este Acan și păcatul lui. Pentru noi este inacceptabil ca păcatul unui singur individ să afecteze întreaga națiune, și o mulțime de nevinovați să piară din cauza păcatului unui singur individ. Poporul lui Dumnezeu, deși destul de greu, a înțeles în final natura lui corporativă, și acceptă consecințele ce decurg de aici, chiar dacă inconștient uneori.

Prin urmare, conducătorii iudei de astăzi nu pot recunoaște că Hristos a fost răstignit de Sinedriu, deoarece acest gest îi obligă imediat la pocăința colectivă.

Raportul alternativ al istoriei, adică scrierile Noului Testament, îi așează în fața unei intersecții pe care de mult timp o evită grațios: Ori recunosc vina colectivă și se pocăiesc, condamnând public faptele trecutului, ori fac tot ce este posibil spre a șterge urmele și a închide gura celor care onorează istoria alternativă a poporului lor.

Așa cum se poate observa și din arderea Noului Testament, despre care vorbeam ieri, se pare că ei încă optează pentru varianta a doua, sperând să ștergă din memoria colectivă a omenirii greșelile trecute ale conducătorilor lor religioși. Noi credem că aceasta este o misiune atât imposibilă cât și sinucigașă.

Dar nu dorim să-i acuzăm pe acești oameni, deoarece noi ca popor ne aflăm exact în aceeași situație ingrată. Am răstignit și noi pe Hristos în istoria noastră denominațională, dar nu recunoaștem nici în ruptul capului. Preferăm să ștergem urmele, să reinterprețăm evenimentele, să minimalizăm gravitatea faptului sau să așezăm responsabilitatea pe grumazul unor oameni din vremi trecute. Considerăm că dacă reușim să închidem gura celor ce ne amintesc istoria, vom reuși să ștergem din memoria colectivă fapta noastră reprobabilă. Sperăm astfel să scăpăm de vina colectivă, și implicit de pocăința colectivă.

Vă imaginați ce impact ar avea asupra lumii pocăința colectivă a liderilor religioși iudei de astăzi, venind în fața lumii cu o declarație oficială că recunosc evenimentul cumplit din istoria lor? Ar produce o explozie de lumină și adevăr nemaivăzută în istoria civilizației. Pavel vorbește despre o asemenea posibilitate:

“Întreb dar: S-au poticnit ei ca să cadă? Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu puțință mântuirea neamurilor, ca să facă pe Israel gelos; dacă, deci, alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor? V-o spun vouă, Neamurilor: Întrucât sunt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea, și caut, ca, dacă este cu puțință, să stârnesc gelozia celor din neamul meu, și să mântuiesc pe unii din ei. Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viață din morți?” (Rom 11:11-15).

Da, întoarcerea lor chiar viață din morți ar însemna pentru omenire. Pământul ar fi străfulgerat de la un capăt la altul, iar cerul ar onora pocăința lor, făcând să strălucească lumina Soarelui Neprihănirii de șapte ori mai tare peste bezna morală și spirituală ce acoperă pământul.

Dar speranțele lui Pavel au rămas neîmplinite până în ziua de azi. În loc să recunoască decizia greșită a liderilor lor din trecut, decizie care a avut efecte majore asupra lumii, ei apelează la măsuri extreme pentru a șterge urmele trecutului, distrugând dovezi și amenințând martori.

La fel se întâmplă și cu noi. O pocăință colectivă, denominațională, pentru gestul nostru criminal de a-L răstigni din nou pe Hristos în timpul sesiunii Conferinței Generale din 1888 ar scutura biserica din temelii, aducând redeșteptarea și reforma veacurilor, aceea descrisă în Zaharia 12:10-14. O astfel de

pocăință ar fi cu adevărat “viață din morți,” deoarece ea ar deschide ușa denominațională înaintea lui Hristos, acea ușă la care El bate de 120 de ani fără succes.

Dar nu se întâmplă. Continuăm să repetăm istoria, alegând soluția imposibilă a înaintașilor noștri spirituali. Facem eforturi să distrugem dovezile și amenințăm martorii acelor evenimente tragice din 1888, sperând să evităm astfel asumarea responsabilității și pocăința denominațională, obștească.

Această atitudine tipic clericală spune cerului că am moștenit și întreținem strigătul de luptă al părinților: “Nu vrem ca acest om să domnească peste noi!”

Iar cerul ne respectă dorința. Stă deoparte și nu dorește să ne tulbure în administrarea viei. Ne lasă opțiunea ieșirii din acest impas laodicean, în care vom alege singuri dacă ne asumăm trecutul, sau îl negăm în fața oricărei evidențe.
